

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Leurent.; af Leurent.

Bidrag til Københavns Mysterier, eller en ung
Students natlige Eventyr : Skrevet til Advarsel
for alle Østergades Junkere

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Pio, 1853

Fysiske størrelse | Physical extent:

20 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

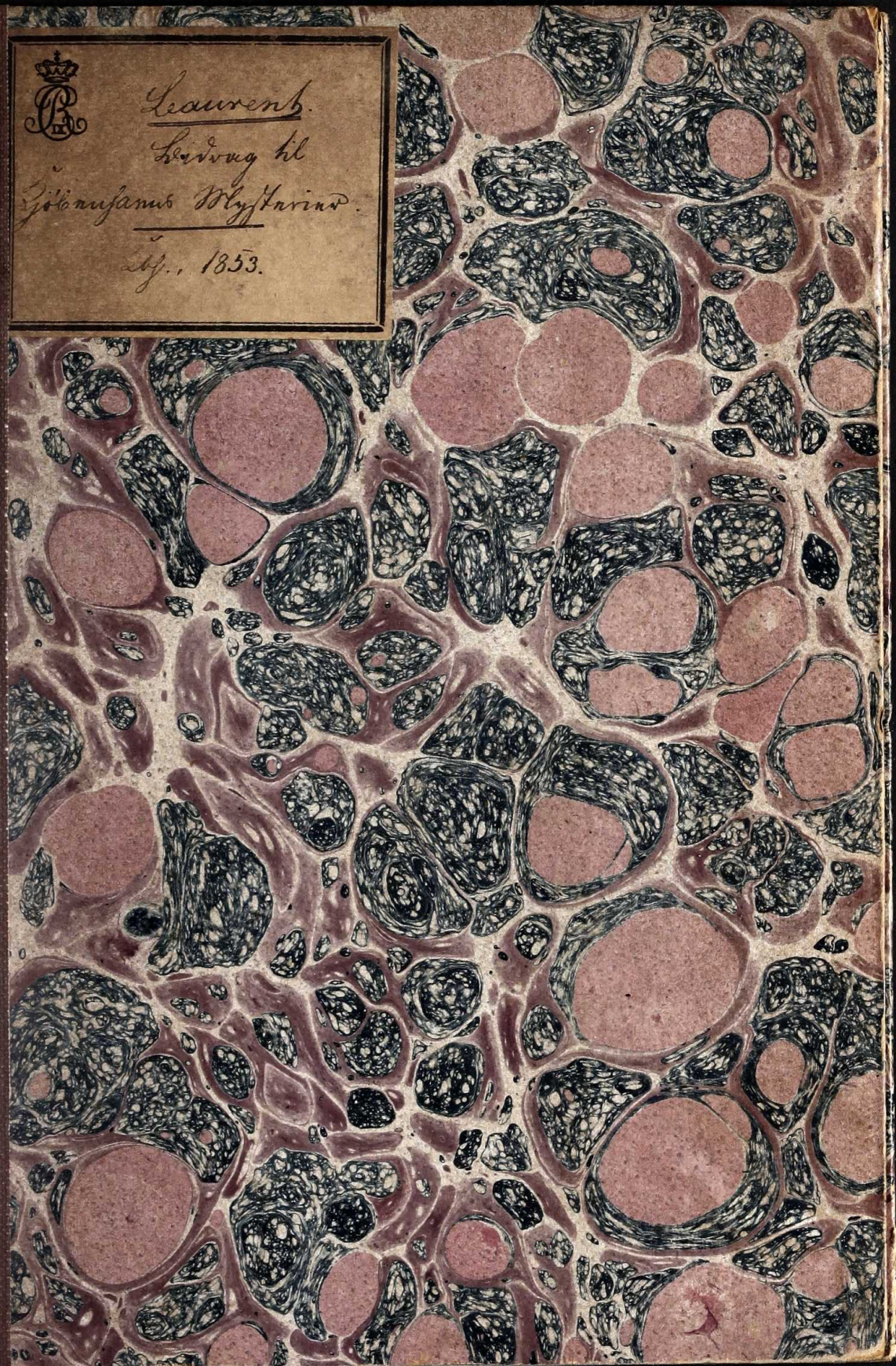

Laurens.

Leiding til

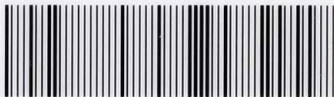
Spørgsmaal Wlystariend.

Af. 1853.

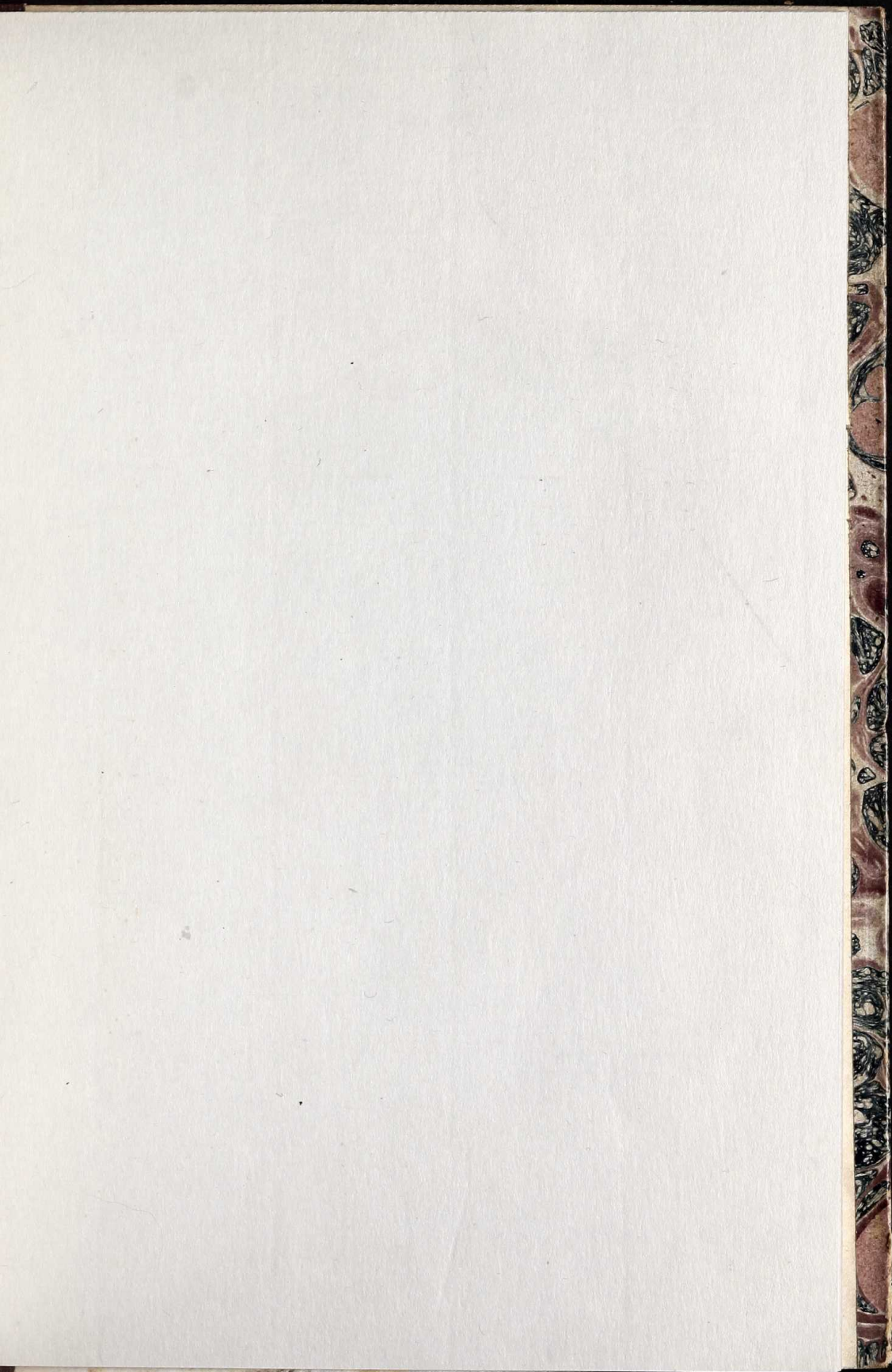
57.- 203.- 8°

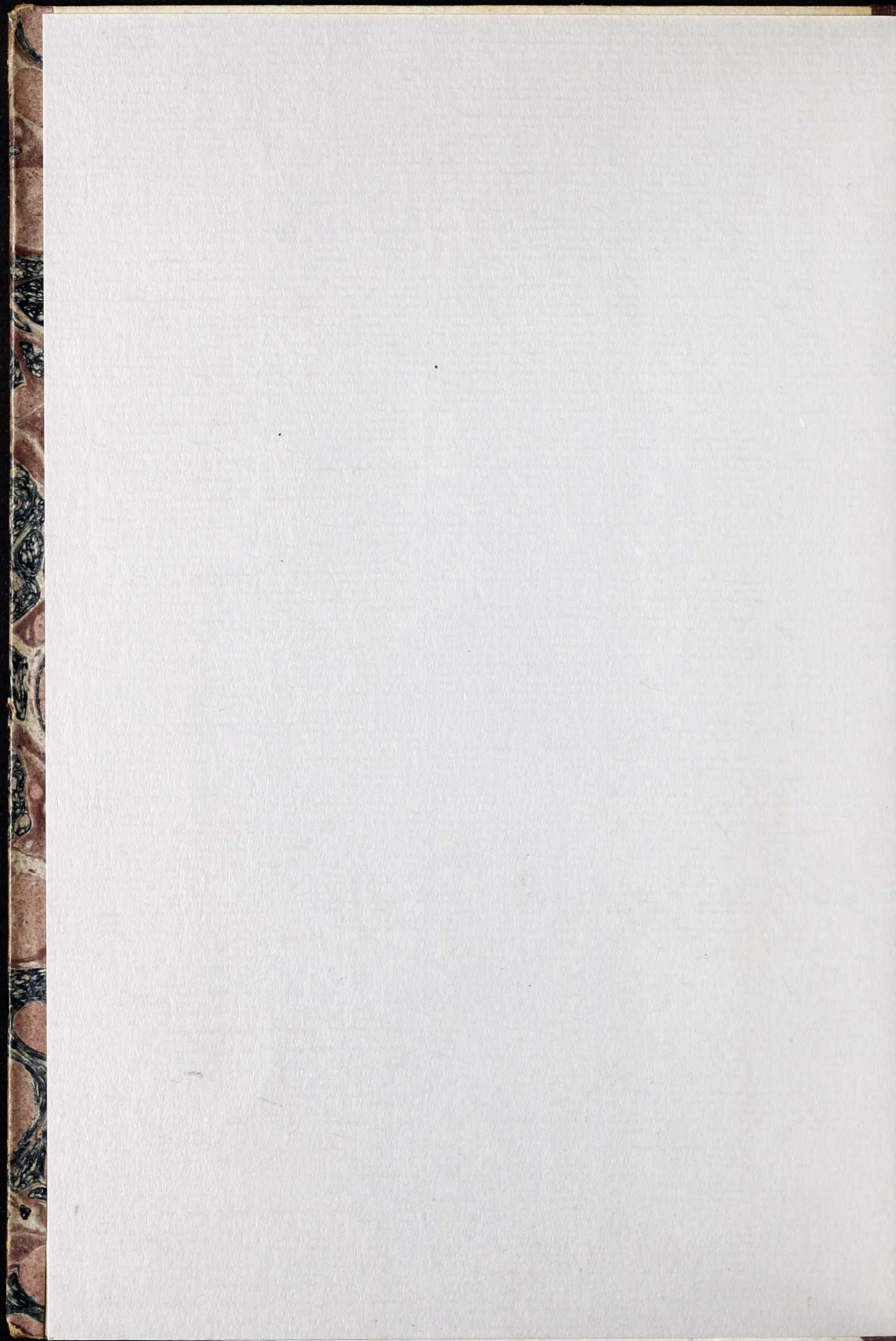
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

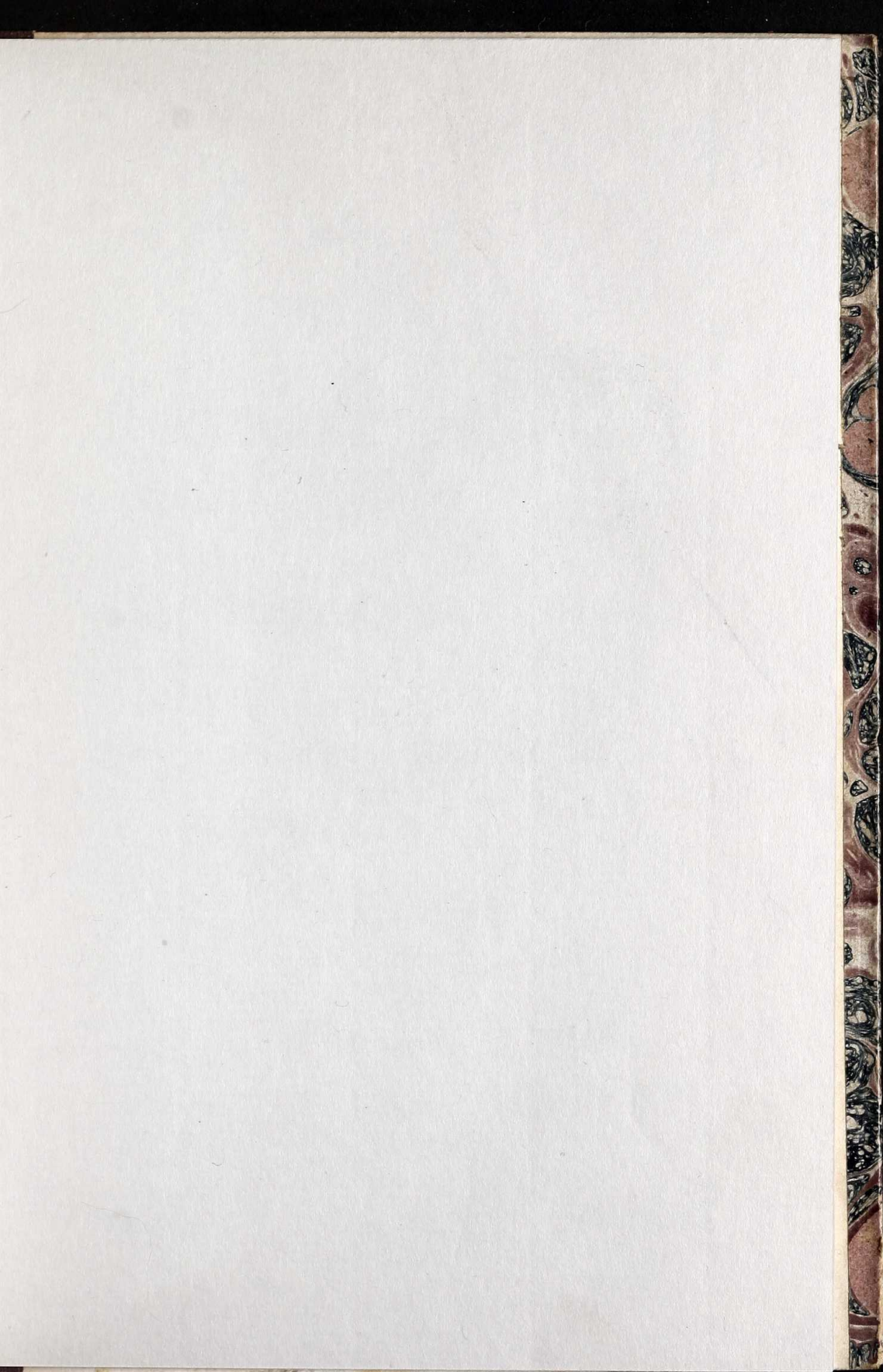

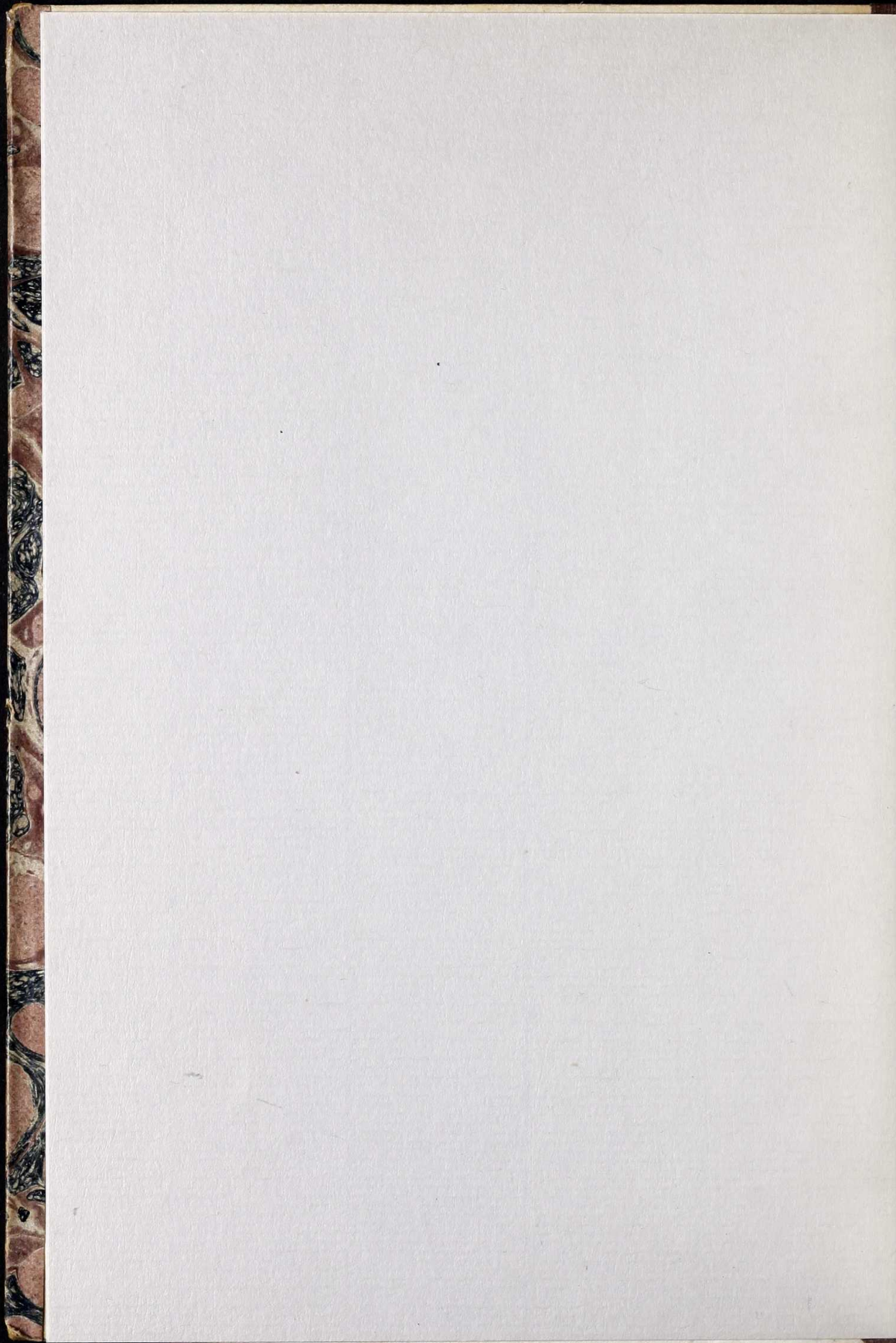
130020879069

Bidrag

til

Kjøbenhavns Mysterier,

eller

en ung Students natlige Gventyr.

Skrevet til Advarsel for alle Østergades Junkere

af

Beaurent.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler Pio, Klosterstræde Nr. 74.

Trykt i Flyvepostens Officin ved J. Davidsen.

1853.

57,-203,-8°

Bidrag

til

Kjøbenhavns Ministerier,

eller

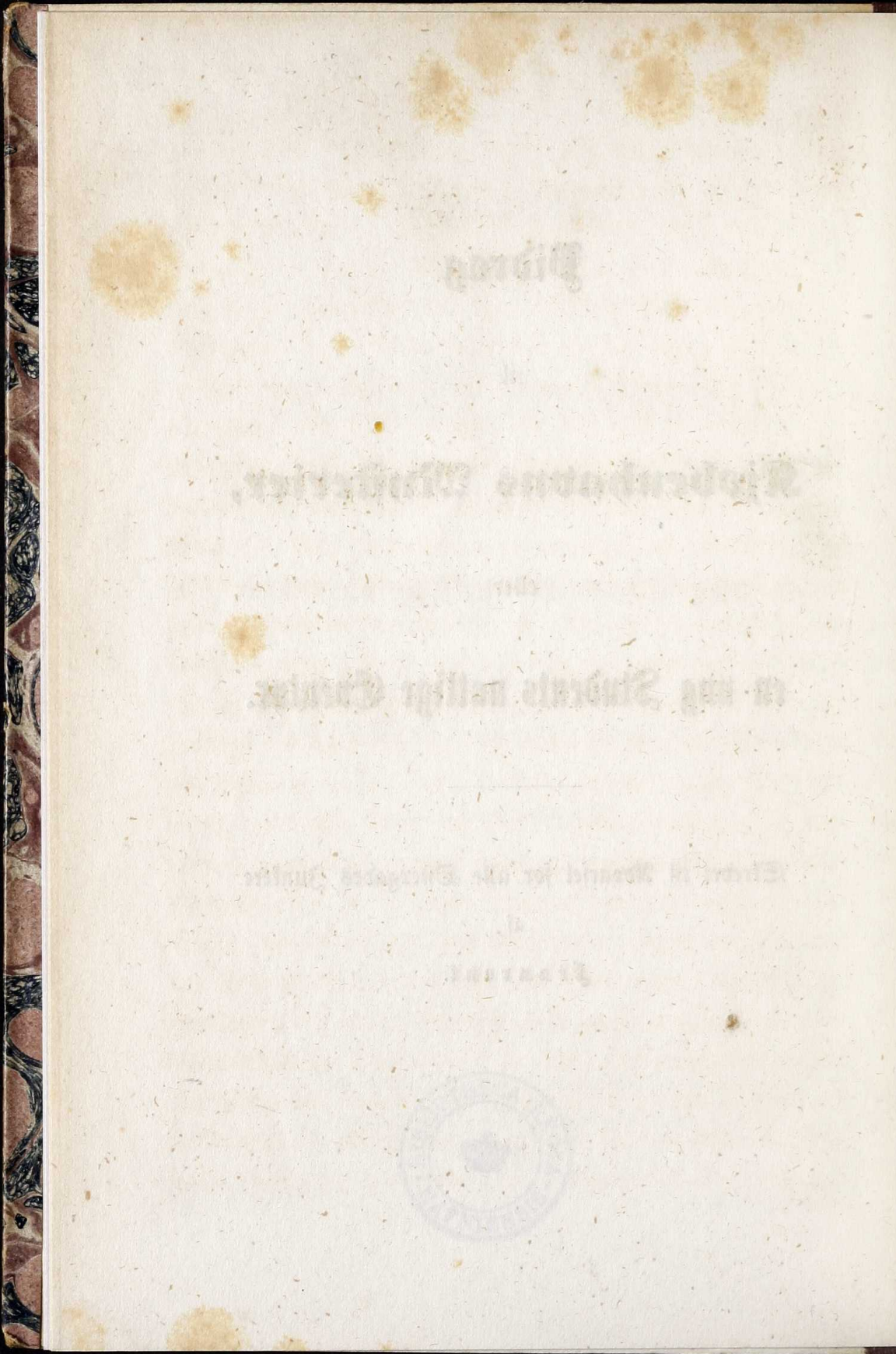
en ung Students natlige Eventyr.

Skrevet til Advarsel for alle Østergades Junkere

af

Seurent.

I Slutningen af September Maaned seer man paa Kjøbenhavns Gader, især i Nærheden af Universitetsbygningen og Regentsten, en Mængde unge Mennesker med livsglade og dog stundom underlig spændte Ansigter. Nogle af dem bære Briller, enten fordi de virkelig ere forsynede, eller fordi de troe at kunne gjøre mere Opsigt med en Brille paa Næsen; Nogle bære langt, saakaldt Volkahaar, og ere udstafferede ret som Spradebasser og Østergades Junkere; Andre ere mere tarvelig klædte. Bore Læsere have vist allerede gjættet, at vi her tale om unge Latiner, Gymnastaster og Privatister, der skulle worde Student, og som, naar de have deres academiske Borgerbrev i Kommen, i deres første Studenteraar optræde under Navnet Russere 3: de, der komme fra Landet og endnu ikke ere afsløbne. Iblandt dem, der saaledes i 184... bleve indskrevne som Student var der En, hvem vi ville kalde Frants (Navnet kan jo være ligegyldigt); hans Borgerbrev lød rigtignok kun paa haud illaudabilis (anden Character), men dermed var vor unge Hr. Frants meget

vel fornøiet. Sjelleglad skrev han hjem til Mama og Papa, at han havde bestaaet sin Examen, og tilføiede i en liden Anmærkning, at hans Penge næsten vare slupne op. Faderen sendte ham da en Bærel paa 100 Rigsdaler, — og nu gif Studentertilivet løs. Skræder, Skomager og Hattemager fattes i Activitet for ret at danne en Stuger af vor unge Student, som ogsaa lykkedes. Af Naturen ret smuk tog han sig meget godt ud paa Østergade i sin nye Klædedragt, sine lakerede Støpler, franske Handsker og Hat og sine nye smukke Brillen, Iorgnetten jo ikke at forglemme. Paa Universitetet saae man ham sjeldent, desto hyppigere paa Østergade, slentrende ved en god Vens Arm og Iorgnetterende de unge smukke Damer; om Aftenen var han sædvanlig i Theatret eller Casino; hans Fod betraadte vel endogsaa Bræderne i Phønix og Collossæum. Dog var han ved alt dette ikke egentlig udsvævende; hans Forældres Formaninger vare endnu ikke udslettede; hans moralske Kraft var endnu stærk nok til at afvise Fristelsen og Fristeren, naar denne altfor haardt trængte ind paa ham. Men Bogen? — ja, den glemtes saa halvt; han vidste ikke, at Folk paa de smaae Planeter let kunne springe over vor Frue Kirke; thi han havde jo endnu ikke hørt en eneste Forelæsning over Physik, skjøndt han skulde hellige sig Naturvidenskab; han vidste ikke, hvad Livet overhovedet er; han vidste ikke engang, at Naturen er Eenhed af Idee og Virkelighed. Philosophien vilde slet ikke i Hovedet, han kunde ikke begribe, hvorledes dens Udgangspunkt er ubique

et nusquam 3: allevegne og intetsteds; og med Astronomien gif det ikke et Haar bedre. Men ved alt dette forsagede han ikke, thi han havde jo en Manuducteur. Du smiler, min Læser; ja, det er ogsaa underligt, at den danske Student (jeg mener her ikke alle danske Studenter) i Almindelighed ikke kan undvære en Manuducteur; han maa have En, der leder ham ved Haanden, ligesom en Barnepige ved Barnet. Har man ingen Manuducteur, saa bliver man efter deres Mening aldrig færdig med Attestats. Vor Frants havde altsaa en Manuducteur, eller rettere sagt, flere end een, thi hvert særskilt Fag udfordrer jo en særskilt Manuducteur. Disse skulde da indblæse ham deres Visdom, fortolke ham, hvad han paa Forelæsningerne ikke havde forstaaet, eller slet ikke hørt; thi, som sagt, han besøgte sjældent Universitetet. De fortsente gode Penge hos ham; hvorvidt han imidlertid rykkede frem i Videnskabernes Sphære, det var jo naturligtvis ikke deres Sag; ret vidt kom han da heller ikke til den Tid, da vor Fortælling egentlig begynder.

Men vidste han ikke noget i den Retning, saa vidste han desto mere i en anden. Saaledes vidste han, at Priicerne dansede yndigt paa det kongelige Theater, at Casino er et herligt Sted for Folk af Middelstand; han vidste, at man ikke maa medbringe Hunde til Phönix og Colossæum; han vidste, at de smukke Kjøbenhavnerdamer spadserer paa Østergade deels for at see de unge Herrer, deels for at sees af dem igjen; han vidste, at Kræmmerhvendene gjerne

ville give sig ud for Grever og Baroner, hvis det kunde lykkes dem; han vidste, at mange Contoirister tage Briller paa om Søndagen, skjøndt de see ovenover dem. Fremdeles vidste han, at det er fordeelagtigt at tage Afslag, naar man spiller Billard; at man har Matedorer i P'hombre-Spillet og af Erfaring, at man kan tabe mange Penge i samme; ogsaa vidste han, at det er kjedeligt at spille Whist med gamle Damer, især naar der ere unge tilstede.

See, alt dette vidste han tilligemed saameget Andet. Han var med eet Ord en flot ung Student, en ægte Rus.

Det var en Dag i Februar, Bældeflang lød igjennem Kjøbenhavns Gader; hist og her saae man en ung Spradebasse at falde med Næsen mod Sneen, fordi han mere saae efter Damerne, end efter sine Fodder. Kloffen var to om Estermiddagen. Iblandt de mange Spadserende saae man et ungt Menneffe af smukt Udvortes, velforsøiet mod den bidende Kulde og med velforsøiet Smil at forlade Postgaarden. Det var Frants. Han havde hentet tvende Postanviisninger, hver paa 25 Rigsdaler, fra en gammel riig Dufel, hvis Diesteen han hidindtil havde været og hvis Arving han med Tiden haabede at blive.

Med Hovedet endnu høiere end sædvanlig og med en ægte Havana-Cigar i Munden gif han ned ad Østergade, hvor han mødte sin gode Ven og Contubernal, Vilhelm. Begge de unge Menneffer slentrede nu Arm i Arm ned ad

Gaden og paa Frants' Forflag besøgte flere Conditiorier „for“, som han sagde, „i al Gemytlighed at drikke paa den gode Dufels Belgaaende.“ Til sidst blev man enig om at gjøre en lille Kanetour til Frederiksberg. Alt gik efter Dnske. Paa Frederiksberg drak man endnu engang Dufelens Skaal og derpaa førte de to unge Studenter hjem. Frants betalte naturligtviis Alt.

Da Kanen kom til Bagten udenfor Vesterport fik Frants Die paa en ung, meget velklædt Dame; det fine Slør tillod, at man tydelig kunde see hendes smukke Ansigtstræk, uagtet det begyndte at mørknes. Med Et sprang han op med Udraabet: „det er hende! det er hende! Jeg maa see, hvor hun gaaer hen, jeg maa vide hvem hun er,“ og befaler Kudsken at holde. Wilhelm var ikke istand til ved fornuftige Grunde at holde ham tilbage. „Det nytter ikke hvad Du siger“, raabte Frants, idet de førte igjennem Porten, „jeg maa erfare noget Nærmere om min ubekjendte Skjonne, hvem jeg nu i saa lang Tid har efterfulgt paa Gaden. Nu er Leiligheden mig gunstig. Betal Du Kudsken, jeg skal herefter give Dig de udlagte Penge. Vent mig imidlertid om en Times Tid ved Hesten paa Kongens Nytorv.“

Med disse Ord sprang vor unge Student ud af Kanen og ilede efter sin Madonna, medens Wilhelm, synlig utilfreds, lod sig føre hjem.

Klokken 8 indfandt Wilhelm sig paa det aftalte Sted og strax derpaa kom Frants med et glædestraalende Ansigt. „Jeg har seet hende, jeg har seet hende næsten Ansigt til Ansigt!“ raabte han førend han kom hen til Wilhelm, „Du gjør Dig intet Begreb om hendes Skjønhed, og hvilken Figur! I Pilestræde tabte hun sit Lommertørklæde; jeg tog det op og var saa lykkelig at kunne overrække hende det; med et hjærligt Smil takkede hun mig. Jeg vilde gjerne give mine 50 Rigsdaler bort for blot at turde tale med hende een eneste Time, for blot een eneste Time at tabe mig i Beskuelsen af hendes Skjønhed!“ Frants sagde dette med ungdommelig Fyrighed, uden at ane, at det, han her sagde skulde gaae i Opfyldelse endnu samme Dag. Wilhelm raadte ham til at lade dette Eventyr fare, da han jo dog endnu var for ung til at have Kjærlighedsforstaaelser. „For ung for Kjærligheden!“ svarede Frants; „nei, min Ven, for den er man aldrig for ung, men Mange blive for gamle for den. — Jeg lagde noie mærke til det Huus, ind ad hvis Dør hendes lette Fod forsvandt. Jeg har forhørt mig hos en Tjenestepige, der kom ud af samme Huus, angaaende Husets Folk, og fik da at vide, at ingen Dame, der kunde ligne den af mig beskrevne boede der i Huset. Altsaa vil jeg maaskee endnu engang have den Lykke at see hende, hende, som nu i lang Tid har beskæftiget mine Tanker.“ „Men, kjære Frants,“ sagde Wilhelm, „paa denne Maade studerer Du jo slet ikke; Du maa dog betænke, at Du skal læse til

din philosophicum." „Bah!" gjensvarede Frants, „nu har jeg ikke Tid til at tænke paa philosophicum, baade Nat og Dag tænker jeg paa min Ubekjendte. Jeg synes at see hende overalt: paa Gaden, i Theatret, Casino".....

„Ogsaa paa Universitetet?" spurgte Wilhelm ironisk. „Paa Universitetet?" svarede Frants, „naa, det kommer Du altid med. Men Du maa troe hvad Du vel, saa synes jeg en Aften at see hendes ranske Skikkelse smutte ind paa Universitetet, da der holdtes dramatiske Forelæsninger. Jeg løb naturligviis bagefter, men fik en lang Næse; thi den jeg antog for min Skjonne, var ingen anden end min Tantes Gouvernante. Det var da ogsaa sidste Gang, jeg var paa Universitetet kan jeg troe." „Dg bliver vel ogsaa sidste Gang," tilføiede Wilhelm. „Nei," svarede Frants, „kan jeg først gjøre mig noget Haab om, engang at besidde min skjonne Ubekjendte, saa skal Du see, at Frants bliver slittig." „Gid det var saa vel," sagde Wilhelm, „lad os derfor gaae hjem og drikke Thee."

„Men er Du gal Menneske," svarede Frants, „jeg glemmer jo aldeles mig selv. Min Gud, jeg har ikke Tid til at staae her og passiare længere med Dig. Jeg maa paa Spor efter min Skjonne, da jeg om denne Tid har seet hende flere Gange paa Østergade. Godnat min Ven, hils Dine Bøger!" — „Frants! Frants!" raabte Wilhelm, „for Alting vær forsigtig, lad ikke Dit unge fyrige Sind styrte Dig i Ulykke!" — Men Wilhelm talte for

døve Dren; hans Ord bortvistedes i Vinden; Frants havde allerede naaet Østergade.

Med fornøiet Mine og let Sind spadserede vor unge Helt op og ned ad Østergade. Ingen Dame undgik hans speidende Blik. Øste syntes han at see sin fortryllede Skjonne, men af! det var kun Skuffelse; det stærkere bankende Hjerte maatte atter træde tilbage til det vante Hammerflag. Det var, som om Digterens Ord:

Du griber — Haabets Dør sig lukker til!
 Hvis ei umiddelbar Din Lod er falden,
 Da bli'er Du for Din Higen kun et Spil,
 Da hjælper ei Din Forsten og Din Kalden,

skulde gaae i Opfyldelse paa ham. Allerede begyndte han at tvivle, om han ogsaa skulde see sin Madonna denne Aften, — da han paa eengang seer hende komme sig imøde med en anden ligeledes velklædt Dame under Armen. Frants vovede ikke at hilse; hans Hjerte sad ham i Halsen, dets Banken blev hurtigere og stærkere.

Men, naar kan man nyde en Lykke uden tillige at maatte smage lidt af Bitterhedens Bæger? Til sin Harme saa vor unge Helt nemlig to unge Herrer at gaae bag efter de tvende Damer, der uden Tvivl vare Gjenstand for deres Samtale. Den ene Herre, en lille firrstaaren, men dog ret smuk Fyr, tog endelig Mod til sig og tiltalte Damerne til stor Værgelse for vor Student. Dog, til hans Glæde lode Damerne ikke til at ville give sig i Samtale med dem, men fortsatte deres Bei uden at see sig om, som

det sig hør og bør for skikkelige unge Damer. Da de kom til Enden af Gaden og endnu saae sig efterfulgte af hine to uvelkomne Ledfagere, vendte de om og gik atter tilbage; saaledes gik det flere Gange. Frants travede naturligviis snart bag efter, snart ved Siden og ønskede de to unge Fyre Pokker i Bold paa Bloksbjerg. Endelig gik Damerne ud paa Torvet; nu kunde Frants ikke længere holde paa sig; han gik hen til de unge Menneſker og ſagde meget alvorligt og med ſaa ſtor Fatning, ſom var ham mulig, til dem, „at det ikke var ſmukt og høfligt af dem, ſaaledes at forfølge to unge Damer, der dog tydelig gave tilkjende, at de ikke ønskede deres Følgeſkab.“ Iſtedetfor at ſkjælde vor Helt Peltſen fuld, eller vel endog at bruge den Stærkeres Ret, ſvarede den Ene af dem, „at det var meget rigtigt, hvad han ſagde, og ſkulde det glæde ham meget, hvis Damerne hellere ønskede hans, end deres Selſkab, ſom jo ikke hørte til Noblesſen.“ Med et haanligt Smil til Frants og en næppe forſtaaelig Undſkyldning til Damerne, ſloge de en høi Ratter op og gik en modſat Vej.

Nu var det Tid for Frants at nærme ſig Damerne. Med bankende Hjerte traadte han nærmere hen til dem og bad dem i meget uſammenhængende Ord, „at ville undſkyldte hans Frihed i at tiltale dem; men han havde ſeet, hvorledes de efterfulgtes af to Menneſker, ſom de ikke kunde blive qvit, derfor vilde han tillade ſig at tilbyde dem ſin Ledſagelſe til deres Hjem.“

Damerne ſyntes at være ligesaa forundrede over dette

nye Følgeskab; men paa hans gjentagne bestedne Bøn om at maatte ledsage dem til deres Hjem, tillode de det endelig. Man fordybede sig nu snart i en ivrig Samtale. Vor Student, der var vant til at komme i Selskaber, kom ikke i Forlegenhed for Talestof. Han var endog saa dristig at tilbyde sin Skjønne Armen, da man let stod Fare for at falde, hvilket dog blev afviiist med Høflighed; flere Gange i Talens Løb søgte han at betragte hende noget nøiere, som dog heller ikke saa ret lykkedes ham. Han vovede nu at bemærke, at han havde været saa lykkelig at see hende oftere og det endnu idag ved Vesterport, samt at han havde været saa heldig at kunne overrække hende hendes tabte Kommetørklæde." Dette gav nu Leilighed til lidt mere Fortrolighed, og tilsidst kom Frants saavidt i Samtalen, blev saaledes fængslet af sin Skjønnes smukke Stemme med fremmed Accent, at han tilsidst slet ikke vidste, hvor han var; thi han kjendte endnu ikke Byen saa nøie. Endelig kom de ind i en smal Gade, hvor det næsten var aldeles mørkt; intet Menneffe var at see; da udbrod pludselig den Skjønne: „Ak! Ak! der er han, nu er jeg ulykkelig; skynd Dem at flye min Herre, hvis De har mig og Dem selv kjær! — Næppe havde hun sagt dette, førend Frants følte sig mindre smt greben i Skulderen af en ung Mand, hvis Stemme havde Lighed med den unge Fyrs, som han havde bortviiist paa Torvet. Damerne ilede afsted og lode Frants alene med den Fremmede, der med Tordenrøst brølte til ham: „Løv lidt, min Unge, det skal Du nok blive afvænnnet med!“

Som forstenet stod vor stakkels Frants ligeover en Mand, der var ham langt overlegen. Gaden var som sagt mørk; intet Menneske var at see eller høre, jely ikke Bægteren var at høre.

Frants vilde tale, men den Fremmede tordnede ham imøde: „Di, dumme Dreng, troer De, at De skal drive Gjæk med min Forlovede og hendes Søster! Eller troer De, at de høre til hine elendige Skabninger, der om Aftenen og Natten løbe omkring paa Gaderne for at ledsages hjem af en Skoledreng! Nei, da tager De feil!“

„Men Herre Gud,“ sagde Frants, rystende paa hele Legemet, „jeg tilbød Damerne blot min Ledfagelse, fordi de efterfulgtes af et Par unge Lapse, som“ ...

„Som vare af samme Caliber som De jely. Men Snak har vi nok af; nu aisted!“ Hermed skubbede han Frants fremad; denne vilde raabe paa Bægteren, men den Fremmede truede ham med at ville gjennemprygge ham, hvis han ikke taug stille.

„Men, hvor fører De mig hen?“ spurgte Frants noget kleinmodig. „Hvor jeg fører Dem hen? naa min unge Herre, det skal De tidlig nok faae at see. En høiere Magt skal domme imellem mig og Dem.“

„De vil dog vel aldrig“ ... begyndte Frants — „føre Dem til Bagten eller Politikammeret, Kammerat!“ svarede den Fremmede barsk, „jo, det vil jeg; og jeg sværger paa, at De skal komme til at brumme nogle Dage paa Band og Brød for den Spas.“

„Men hvad har jeg da gjort, der kunde fortjene saad-
 dan Straf?“ „Hvad De har gjort?“ raabte den Frem-
 mede, „pogdausend Element! derom spørger De? har De
 ikke forfulgt min Kjæreste?“ „Nei!“ raabte Frants for-
 tøret, „nei! De lyver; jeg har aldrig forfulgt nogen
 Dame, heller ikke Deres saakaldte Kjæreste!“ „Hvad beha-
 ger? saakaldte Kjæreste!“ brølte hiin, „jeg skal lære Dem
 Respect,“ og idet han sagde dette gav han vor Helt en saa
 drøi Drefigen, at Hatten fløi henad Gaden. Da det var
 mørkt og Sneen begyndte at stive ned og suse rundt af
 Blæsten, var det ikke muligt at finde den igjen. Frants
 maatte saaledes tradsse afsted med blottet Hoved.

Han indsaae nu fuldtvel, at her Intet var at udrette
 med Undskyldninger, men at det var bedst at give gode
 Ord. Han vilde desuden ikke for Alting at hans Venner
 skulde erfare, at han havde været i Forhør for en saadan
 Histories Skyld, og meest var han bange for, at hans Paa-
 rørende, af hvilke han havde mange heri Byen, skulde er-
 fare Noget og saa skrive det hjem til hans Forældre. Hans
 Onkels Godhed og Gæymildhed vilde derved ophøre og
 hans Forældres gode Mening om ham vilde forvandle sig
 i Mistillid og Vebreidelser; ja, han so stillede sig endog
 sin Moder liggende syg af Sorg over hans slette Opførsel.
 — Alt dette randt ham i Tanker, medens den Fremmede
 skyndte paa ham. Han vendte sig derfor med bønlig
 Stemme til denne og sagde: „Min Herre, De indseer vist-
 nok ligesaagodt som jeg, at det ikke kan være behagelig for

mig, at komme i Forhør over denne Sag og derved miste mit gode Navn og Rygte. Ikke fordi jeg troer, at De nu kan faae Ret over mig, thi Damernes Udsagn vil dertil vistnok være fornøden, men fordi jeg indseer, at det ikke var rigtigt af mig at paanøde tvende ubekjendte Damer mit Selskab, skjøndt jeg havde de ædleste Hensigter, beder jeg Dem indstændigt om at lade mig gaae og glemme denne Sag."

„Hvad behager!“ raabte den Fremmede snysende af Harmen, „jeg lade Dem gaae? jo, det var jo deiligt! Nei, behag De at følge med.“

„Ja, men hvis jeg nu paa en anden Maade kunde tilfredsstille Dem,“ svarede Frants slaende paa sin Port-Monnaie, „mon vi saa ikke kunne komme overeens?“

Enten nu Frants her traf den Fremmedes svage Side, eller denne frygtede for, ikke at kunne udrette Noget undtagen Damerne vare tilstede som Vidner, nok! han syntes at blive lidt søieligere. Frants, der mærkede dette, blev nu mere dristig, undskyldte sig saa godt han kunde, og tilbød hiin ti Rigsdaler, hvis han vilde lade ham gaae.

„Nuvel,“ sagde den Fremmede, „ikke for Pengenes Skyld, men fordi jeg har Medlidenhed med Deres Ungdom, vil jeg søie Dem i Noget. Men jeg lader Dem ikke gaae før end jeg har hørt Damernes Udsagn; forlange de, at vi skulle for Retten, saa faaer De at følge med! Men nu afsted, hjemad til Damerne!“ Hermed gav han Frants et Puff i Ryggen, saa at vor Helt næsten faldt i Rendestenen.

Den Fremmede førte nu Frants rundt omkring med sig igjennem mange smaae Gader, aabenbar for at drille ham, da der laa et tykt Lag Sne overalt og Sneen støvede dem lige i Dinene; dertil kom endnu, at Frants maatte gaae med blottet Hoved. Træt og næsten forkommen af Kulde, med vaade Fødder og mørkneben Arm, kom Frants med den Fremmede endelig til en skummel Bygning, hvor den Fremmede luffedes ind tilligemed Frants ved et hemmeligt Tegn.

Det var umuligt for Frants at slippe bort; den Fremmede omslyngede ham næsten og skubbede ham ind ad Døren, der sloges ilaas efter dem.

De befandt sig Begge i Bælmørke; Alt var dødsstille og Frants kunde ikke høre Andet, end sit eget Hjertes Banken, der næsten truede med at sprænge Brystet. Han udstod en dødelig Angst, thi han troede sikkert, at hans sidste Time var slaaet.

Den Fremmede førte ham igjennem en lang Gang; da de vare ved Enden hørte de i nogen Frastrand Sang og høi Latter. Kort derpaa aabnede den Fremmede en Dør, til en Stue, hvorfra man hørte hiin Støien, og de modtoges nu, Frants næsten forstyrret og skjælvende af Forstrækkelse, af trende Personer: to Damer og een Herre, der sadde rundt om et Bord med en dampende Bolle Punsch foran sig.

Nu først saae Frants til sin store Forundring, i hvis Selskab han befandt sig; Damerne vare de selysamme, han havde efterfulgt og ledsaget paa Gaderne; hans smukke Ubekjendte var nu, efterat Sminken var astorret og Flitterstadsjen borttaget, bleven til en om just ikke styg, saa dog intet mindre end smuk Coquette, der med frække Miner og faade Blikke gottede sig over hans Kleinmodighed og Angst; den anden Dame var noget ældre og endnu langt styggere i enhver Henseende. Og Herrerne? nu, de vare de samme, der før havde efterfulgt Damerne paa Østergade, men som med disse vistnok havde gjort Aftale om at trække unge uerfarne Mennecker op.

Frants kunde næppe komme sig igjen af sin Forbaujelse og Forfrækkelse.

Den Fremmede skubbede ham ind ad Døren, idet han sagde: „her mit ærede Herskab medbringer jeg en ny Gjæst.“

„Vær velkommen, min smukke unge Herre,“ raabte hans Madonna, „vær velkommen i vort lille Hjem. Kom min Gut, nu skal De have Tilladelse til at tale med mig i een, ja to Timer, og det i Genrum, hvis De ønsker det.“

Frants taug og bed sig skamfuld i Læberne; men med Foragt og Afsty bortviste han hendes Indbydelse til at sidde ved hendes Side.

Nu tog den Fremmede atter Ordet og sagde: „Naa, min Gut, hvad siger De nu? har De Lyst til atter at gaae med mig til Bagten, eller vil De deeltage med os i at tømme Bollen?“ „Jeg vil ingen af Delene,“ raabte Frants

harmfuld, „men jeg forlanger, at De øiebliffelig skal luffe mig ud; jeg vil ikke længere forblive her i denne Pesthule, thi jeg har Intet forskyldt imod disse Damer.“

„Net saa,“ afbrød den Fremmede ham, „har han Intet forskyldt imod Jer, svar Marie!“ dette sagde han til vor Helts Smukke, idet han tilfastede hende nogle betydningsfulde Diekast. Nu traadte hun frem, stillede sig lige foran vor Helt med Armene stemmede i Siden og sfreg: „Har Du lumpne Dreng Intet forskyldt imod mig og Ane, min Søster? hun kan bevidne, at De idelig gif og bad mig om at maatte ledsage mig og besøge mig i mit Hjem; ja, at De endog var fræk nok til at bede mig om at besøge Dem og at love mig Penge, hvis jeg vilde følge med. Er det ikke sandt Ane?“ „Jo,“ svarede denne, „Alting forholder sig som Søster Marie har fortalt.“ „J lyve!“ raabte Frants, ude af sig selv af Brede, „J....“ „Naa, naa, et godt Ord igjen, unge Herre,“ sagde den Fremmede. „De hører jo, at De er skyldig, og for nu at faae en Ende paa Sagen, saa gaae vi alle op paa Politikammeret, hvor min Kjæreste og hendes Søster med Ed kunne bevidne, at De har villet forføre dem. Medmindre De,“ tilføiede han med et sarkastiff Smiil, „som De underveis yttrede, vilde affinde Dem med os paa en anden Maade.“

Frants indjaae nu fuldtvel, at her vare gode Raad dyre; de fremmede Herrers lumffe Miner og Damernes fæle Griin spaaede ham intet Godt. Kom de paa Politikammeret, saa kunde Damerne jo gjøre Sort til Hvidt og

desuden kunde hele Sagen let rygtes, som han især befrygtede. Han greb derfor i Kommen, tog sin Port-Monnaie frem, hvori alle Dufelens Penge vare, undtagen dem, han havde givet ud om Estermiddagen, og kastede den paa Bordet uden at værdige nogen af Selskabet et Blik, idet han sagde: „der har J alle mine Penge, mere har jeg ikke; men lad mig nu komme afsted.“

„Bravo! Bravo!“ raabte hans Madonna, „det kalder jeg en nobel Herre; lad os see, hvor meget er der i den? 45 Rigsdaler! aa! det gjør godt, kom min Gut, lad mig kysse og omfavne Dig! kom snart igjen, thi i saadan en Hundefulde bruger man mange Penge!“ — „Hold nu Mund,“ udbrød den Fremmede, „og lad mig tale et Par Ord med Fyren. Derpaa vendte han sig til Frants og sagde: „min Herre, siden De nødig vil til Politikammeret og Damerne tillige tilgive Dem Deres Frækhed, saa vil ogsaa jeg tilgive Dem den Spas, De iasten har tilladt Dem at holde med min Kjæreste. Men det siger jeg Dem, træffer jeg Dem endnu engang paa samme Maade, saa slipper De ikke saa naadig, som iasten. Til Slutning vil jeg blot sige Dem, at det ikke nytter Dem Noget, hvis De vilde efterspore hvem, hvad og hvor vi ere; thi snart vise vi os i denne, snart i hiin Skikkelse; desuden kunde De let saa et lidet Ribbeensstød engang ved Veilighed, hvis De forsøgte derpaa. Og for at De ikke skal vide, hvor De er, vil jeg tage mig den Frihed at tilbinde Deres Dine og ledsage Dem et Stykke paa Veien.“

Med disse Ord bandt han et Tørklæde om vor Helts Dine, stødte ham ud af Døren under Selskabets Latter og Haan og førte ham ad en Sidedør ud i en anden Gade, som Frants kunde mærke af Vindens Retning.

De traddede nu begge i lang Tid, snart til Høire snart til Venstre. Frants turde ikke raabe af Frygt for at myrdes af den Ubekjendte; thi efter det, hvad han i de sidste Timer havde oplevet, holdt han ham istand til at gjøre Alt. Endelig gjordes der Holdt; Kloffen var omtrent 3 om Natten. Sneen stod dem lige i Ansigtet, saa at Frants slet ikke kunde see, da Vindet løsnedes fra Dinene.

Imidlertid var den Fremmede forsvunden og Frants befandt sig — ved Hesten paa Kongens Nytorv.

Kjære Læser! jeg har nu blot at tilføie, at Frants gif skamfuld og ærgerlig hjem; at han fik Feber i en fjorteen Dages Tid; men at han meget sjældent saaes paa Østergade efter denne Tid, næsten aldrig om Aftenen og aldrig efterfølgende nogen Dame; derimod saaes han desto oftere paa Universitetet og ved sin Bog. Hans Venner mindredes derover, men Ingen af dem, undtagen Wilhelm fik Sagens Sammenhæng at vide; de Andre maatte nøies med den Forflaring: „jeg har kjøbt min Pibe for dyrt paa Østergade, derfor vil jeg nu leve billigere hjemme ved min Bog.“
